

POSTANOWIENIE

29 marca 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Beata Janiszewska

na posiedzeniu niejawnym 29 marca 2023 r. w Warszawie,

w sprawie z wniosku A. P.

z udziałem R. P.

o podział majątku wspólnego,

na skutek skargi kasacyjnej R. P.

od postanowienia Sądu Okręgowego w Siedlcach

z 22 września 2021 r., V Ca 123/21,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od R. P. na rzecz A. P. kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Uczestnik R. P. wniósł skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w Siedlcach oddalającego apelację skarżącego w sprawie z wniosku A. P. o podział majątku wspólnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Jako przyczynę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał oczywistą zasadność skargi. Podniósł przy tym, że Sąd drugiej instancji w oczywiste błędny sposób przyznał na własność wnioskodawczyni nieruchomości rolną, podczas gdy stanowiła ona element gospodarstwa prowadzonego przez uczestnika, a A. P. od kilkunastu lat nie pracowała w gospodarstwie rolnym, posiada uprawnienia emerytalne i zamieszkuje za granicą – w związku z czym

jedynym racjonalnym działaniem byłoby przyznanie nieruchomości na własność skarżącego.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przyczynie kasacyjnej unormowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej *prima facie* sprzeczności przyjętej przez Sąd drugiej instancji wykładni lub zastosowania prawa z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji prawa. Wnoszący skargę powinien więc zawrzeć w uzasadnieniu wniosku wywód prawny wyjaśniający, w czym wyraża się "oczywista zasadność" skargi i przedstawić odpowiednie argumenty (postanowienie SN z 5 września 2008 r., I CZ 64/08). Do przyjęcia skargi do rozpoznania na podstawie wskazanej przyczyny kasacyjnej nie jest wystarczające samo kwalifikowane naruszenie prawa przez Sąd drugiej instancji. W art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. mowa bowiem o oczywistej zasadności skargi, a nie o trafności zarzutu. Przytoczone przez skarżącego okoliczności powinny zatem jednoznacznie wskazywać na to, że w zasadniczym postępowaniu skarga kasacyjna zostanie rozstrzygnięta na korzyść strony, która ją wniosła (postanowienie SN z 10 maja 2019 r., I CSK 768/18).

Argumentacja skarżącego nie przekonuje o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Wprawdzie uczestnik trafnie akcentuje, że przy określeniu sposobu zniesienia współwłasności należy uwzględniać całokształt okoliczności mających znaczenie dla sprawy, a o wyborze konkretnego współwłaściciela, który ma uzyskać własność rzeczy, sądy nie powinny rozstrzygać w sposób dowolny, jednakże wywody przedstawione w ramach uzasadnienia, o którym mowa w art. 398⁴ § 2 *in fine* k.p.c. nie świadczą o tym, by w sprawie nie zrealizowano obu tych dyrektyw. Skarżący w ogóle nie odniósł się bowiem do racji, dla których Sąd Okręgowy ocenił, że zasadne było przyznanie spornego gruntu na własność wnioskodawczyni.

Przedstawione przez uczestnika wywody utrzymane są na wysokim poziomie ogólności, a ponadto prezentują wyłącznie własne przekonanie skarżącego co do prawidłowego dokonania podziału majątku - bez rekonstrukcji i odniesienia się do stanowiska Sądu drugiej instancji. Tymczasem spełnienie

przyczyny kasacyjnej w postaci oczywistej zasadności skargi powinno obejmować przedstawienie argumentacji świadczącej o oczywistej nietrafności stanowiska zajętego w zaskarżonym orzeczeniu, co niewątpliwie wymaga odniesienia się wprost do tego stanowiska w celu podważenia poglądów i racji uznanych przez sąd za podstawę rozstrzygnięcia. Wymaganie to nie jest spełnione w razie pominięcia w skardze argumentów sformułowanych przez sąd, a poprzestania na własnej koncepcji podziału majątku wspólnego – bez skonfrontowania tej koncepcji z rzeczywistymi motywami zaskarżonego orzeczenia.

Wbrew zastrzeżeniom uczestnika, Sąd Okręgowy wziął pod uwagę, że dotychczas to skarżący uprawiał sporny grunt. Rzecz jednak w tym, że – jak wyjaśnił Sąd – wnioskodawczyni od kilku lat znajduje się w niekorzystnej sytuacji finansowej i rodzinnej, co skutkowało jej czasowym, uzasadnionym względami zarobkowymi, pobytem poza granicami Polski. Otrzymanie nieruchomości rolnej stworzy jej możliwość powrotu do kraju i uzyskania środków na utrzymanie. Powierzchnia spornej nieruchomości jest przy tym na tyle duża, by stanowiła ona bazę dla organizacji nowego gospodarstwa; oznacza to, że przyjęty sposób podziału majątku nie pozostaje w sprzeczności z zasadami prawidłowej gospodarki. Odnoszenie się przez skarżącego do wieku uczestniczki jest z kolei o tyle bezprzedmiotowe, że sam uczestnik jest od starszy od byłej żony. Sąd drugiej instancji podkreślił również fakt posiadania odpowiedniego wykształcenia i doświadczenia rolniczego przez A. P., jak również to, że skarżący, według własnych deklaracji, nie miałby możliwości dokonania spłaty, gdyby wspomniany składnik przypadł mu na własność (s. 31-32 uzasadnienia).

Wywody skarżącego, jako nieodnoszące się w istocie do przywołanych wyżej racji, nie świadczą o oczywistej zasadności wniesionej skargi kasacyjnej i stanowią jedynie wyraz niezadowolenia z zapadłego w sprawie rozstrzygnięcia.

Kierując się przedstawionymi motywami, Sąd Najwyższy uznał, że z motywów skargi kasacyjnej nie wynika, by zachodziły przyczyny określone w art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 k.p.c., co uzasadniało odmowę przyjęcia tej skargi do rozpoznania. O kosztach orzeczono mając na względzie sprzeczne interesy stron, ich wysokość ustalając na podstawie § 2 pkt 7 w zw. z § 4 ust. 1 pkt 8 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2

rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c., orzeczono, jak w sentencji postanowienia.

[SOP]

[ms]